

ГАЛИНА ОНАЦЬКА

ВИБРАНІ ПОЕЗІЇ ЗІ ЗБІРКИ «ОСІННІ МІРАЖІ»

З РОЗДІЛУ «НЕБЕСНА МУЗИКА ОСІННЯ»

ОСІННІЙ ВАЛЬС

Десь за обрій полетіли
Журавлі в незримі далі –
Вже давно їм чувся поклик
Із далекої землі...
Жовте листя опадало,
Сонце мружилось в бокалі
І мускатами п'янило,
Що достойні королів.

Осінь вальс подарувала,
Дуже щедра на сюрпризи,
Не лише печаль і смуток
У осінні дні вплелись:
На верхівках буйних кленів -
Золоті парчеві ризи.
І берізки так яскраво,
Так вогненно зайнялись.

Ну а велетам із бронзи
Осінь лати роздавала –
Ген стоять дуби в тумані,
Мов богатирі колись...
І багрянцями діброва
Соковито запалала,
Ніби в небесах заграви
Враз червоно розлились.

Осяйна, з вогнем палітра,
Ці палкі її мотиви,
Дивним золотом прекрасним
Полонили цілий світ.
І, під руку взявши Вітра,
Йшла натхненна і щаслива,
Усміхалась Осінь ясно...
Вальс – душі її політ.

З РОЗДІЛУ «НА РОЗДОРІЖЖІ ЗИМ»

З НОВИМ РОКОМ!

Пахне хвоя, мандарини,
На дворі мороз тріщить,
У красунечки ялини
Сукня мінится, блищить.

Срібні кульки з мішурою,
В'ється дощик з висоти,
Є цукерки нам з тобою
У обгортках золотих.

І гірлянди кольорово
Сяють, радісно горять,
Подарунки і обнови
Під ялинкою лежать.

Рік Новий давно в дорозі,
Сміх веселий вже луна,
Свято пишне на порозі –
Справжня нічка чарівна.

Залишилися хвилини –
Заповітний час проб'є...
Хай для кожної родини
Рік щасливий настає!

Новорічна входить казка
Разом з мріями у дім,
Хай вона приносить щастя!
Миру і добра усім!

29.22.17

ЗІРОНЬКО РІЗДВЯНА

Зіронько Різдвяна, зіронько яскрава,
В небі янголята воспівають славу,
То Діва Марія Сина народила,
В ясельця Дитятко Святе уложила.

Ніжно сповивала. Сінцем прикривала.
З Богом милосердним щиро розмовляла.
Зіронько Різдвяна, зіронько яскрава,
В небі янголята воспівають славу,
Наповняє душу радість без упину,
Пряту людство Божа ця дитина.
Народивсь Ісусик, пресвятий Месія.
Срібно-срібно небо сніг пухнастий сіє.
Зіронько Різдвяна, зіронько яскрава,
В небі янголята воспівають славу.

07.01.18

ТИ СКАЖИ

Ти скажи,кого, Зимонько, любиш,
Чиї плечі під вечір голубиш,
Кого кутаєш в білім серпанку,
Кому пісню виспіваєш зранку?

Кому срібло до ніг розсипаєш,
І кого в синій тиші гукаєш?
То для кого той розсип алмазний,
І твій погляд іскристо-любязний?

Заховались в твої рукавички
Горобці і маленькі синички,
Ти вдягла діамантові шати,
Що підходять цариці для свята.

Та даремно сподобатись хочеш,
Бо холодні і серце, і очі.
Ти нікого в житті не зігрієш –
Не захочеш, не зможеш, не вмієш.

05.02.18

З РОЗДІЛУ «ВІДГОМІН ВІЙНИ»

ПРИВІТ З АТО

- Привіт з АТО! – Заметені снігами,
Морозну стужу п'ють бійці грудьми.
- Я дуже скучив! Як здоров'я, мамо?
У нас все добре! На привалі ми.

Як твої ніженьки і серденько, матусю?
А татко, й далі так погано спить?
Не плач, рідненька скоро повернуся.
Все добре тут, хай серце не болить.

Ми не голодні, добре вдіті, ситі,
А ворог «здувся», заховавсь, мовчить.
Я вас люблю найбільше в цьому світі,
І Україну я не можу не любити.

Не плач, матусю... Ну чого ти, мамо?
Стріляють мало, ранених нема...
Сніжок порипує тихенько під ногами –
Четверта вже іде війни зима.

Та мати знає, як їм там непросто,
І тисне серце тугою біда:
Синочок – рідний, хай уже й дорослий...
Війна – то горе! Кров – то не вода!

11.12.17

У СВІТІ ТАК БРАКУЄ МИЛОСЕРДЯ

У світі так бракує милосердя,
Чорніють душі, наче крижані:
Штовхають інших у лабети смерті
В ніким не оголошеній війні.

Ведуть, мов агнів божих на заклання, -
Нажива виправдовує усе.
Шокує те брудне, лихе змагання:
Ну хто ще більше статків принесе?

Народ аж стогне, люди потерпають,
І гине України майбуття,
Все трутні тишком-нишком пожирають,
А обіцяють всім нове життя.

Країну ділять... «Гріх не поділити»,
Розкрасти все, що десь «не так лежить».
Хто на отих руїнах буде жити?
Вже совісті нема, уже й не спить.

В Росію хочуть, щоб було, як красти:
Для чого правда, нащо їм закон?
Не буде щастя на чужім нещасті.
Душі не допоможе той мільйон.

У світі милосердя так браку,
Давно і честь, і совість не в ціні.
Чи то хвороба? Хто ж її лікує?
...І знову гинуть хлопці на війні.

03.01.18

З РОЗДІЛУ «ЛЮБЛЮ ТЕБЕ, МІЙ РІДНИЙ КРАЮ»

ЗАЖУРИЛАСЬ ХАТА

Спить старий колодязь і сумна оселя,
Покосились з часом вікна невеселі.
Посіріла стріха, хата вся присіла,
Їй зима не втіха, хоч яскраво-біла.
У печі просторій дрова не співають,
Дітлахи на черінь теплий не лягають.
З молоком дійниця не стоїть на лаві
І не просить киця молочка ласкава.
Не сховався хлібчик під рушник розшитий,
Стіл, як сиротина, думає, чим жити.
І його сердегу, не шкодує днина.
А збирав колись він кожен день родину.
І гостям, й сусідам радий був сердечно,

Пирогами в свята красувавсь доречно.
Поселилась туга у старій хатині,
Рушники десь ділись вишивані нині,
А зі стін портрети дивляться, небоги, -
Віджила хатина, віджила убога.
Сирість поселилась в хаті із роками,
Хата зажурилась сивими кутками.
Не лунає пісня більш про козаченька,
Сумно, журно, тісно, аж болить серденько.
Ще б весни діждатись та зустріти літо,
Може під тиночком ще розквітнуть квіти,
Може ще хатина сонцю порадіє,
Як мала дитина. Хата в снах помріє...

06.02.18

З РОЗДІЛУ «КОТИК ДРІМАЄ В КУТОЧКУ»

ЗІРОНЬКА ДО ЗІРОНЬКИ

(КОЛИСКОВА)

Зіронька до зіроньки – небо засівається,
Місяченько ясний засріблिवся знов,
Іграшки дитячі спатоньки вкладаються,
Синій вечір тихо вже до нас прийшов.

Спатки йди, маляточко, ліжко зачекалося,
Їжачки й зайчатка, мабуть, сплять давно,
Мишеня сіресеньке в нірку заховалося,
Дрімота, як котик, зазира в вікно.

Оченьята соннії вже самі злипаються.
Не співа, дріма пташечка в гаю.
Засинай, ріднесеньке, казка починаться
Спи, моє хороше. Баю! Бай! Баю!

02.02.17